

## Un doble 9N

Uns 50 quilòmetres, 300 torres de vigilància i compten que més de 130 persones mortes en intentar creuar el mur de la vergonya que durant 28 anys va dividir la ciutat de Berlín i que just aquest 9N, fa 25 anys que va enderrocar-se. Aquesta setmana, una interminable fila de globus blancs, part del projecte "Frontera de llum" van enlairar-se tot definint el traç invisible per on passava aquesta hermètica estructura que va marcar la ciutat. Un Berlín dividit, desconstruït amb centenars d'homes lliures en efecte però atrapats, per defecte, en una societat bipolar imposada. Avui, la ciutat esdevé un nucli multicultural i artístic, cosmopolita i àvida d'idees fresques, iniciatives culturals i progressistes, la capital del "com s'han de fer les coses" per remuntar i ressorgir com l'au fènix. I, això sí, sense oblidar ni renegar de la seva història. Dit sigui de pas, un atractiu turístic de valor incalculable. El mur (bé, els trossos del mur que encara queden drets) s'erigeix immutable. Impressiona apropar-s'hi i admirar-ne, encara, els claus roents despuntant amenaçants. La visió se't torna en blanc i negre quan hi ets davant. I la ment viatja a les escenes retentives del *Goodbye Lenin!*, tot i no haver-hi estat, tot i no haver-ho respirat.

Aquest 9N, el del 2014, molts ho recordàvem, fins i tot el gegant Google, mentre ens arreglàvem per sortir de casa, matiners i en diumenge, per una altra causa històrica que, qui sap, potser d'aquí a uns anys també serà recordada. Un diumenge de novembre, una espècie de festa popular "d'amagatotis", sabedors tots, no obstant això, de ser protagonistes del món. Centre de les mirades. I mentre ens trobàvem, ens miràvem orgullosos, còmplices, bromistes, satisfets d'anar a una (tant si era un sí-sí com un sí-no o com un no, a seques) i com els menuts entremaliats coneixedors d'haver-la fet ben grossa. Ens creuàvem mirades de complicitat i mentre introduïem la papereta dins l'urna blanca ens immortalitzàvem en fotografies per penjar, després, a les xarxes socials. El planeta sencer era ple de hastags amb segell català. Perquè tothom ho admirés, els qui vulguin i els que preferixin mirar a una altra banda. Perquè tothom ens hi identifiqués i conegués que a casa nostra, era festa grossa. Pacífica. Però grossa.

Fins i tot hi era l'avi. Amb els seus 90 anys. Li van haver d'apropar l'urna a dos pams del nas per introduir la papereta, però no va voler perdre-s'ho. Qui sap quantes votacions o eleccions més li queden per viure. Però ell no se n'ha perdut ni una, vestit com en les grans ocasions. Millor que ningú, els de la seva generació, valorant l'oportunitat de, un cop més, fer-se sentir.

M'emociona veure el caràcter català en estat pur i detectar que anem cap a on anem, ja hem fet història per vivencialitats més transversals i holístiques de les que imaginem: per la nostra voluntat com a poble de demostrar al món que no hi ha res impossible i que les grans batalles no cal lliurar-les amb armes sinó amb la força humana de la unió i el diàleg. I, sobretot, per demostrar a tots els que siguin capaços de veure-ho que no cal tenir por per permetre a un conjunt d'individus expressar-se en llibertat. Sinó ser democràtic.

La negació i l'autoritarisme fa forts els murs i aixeca barreres rígides que cap català vol edificar. El 9N ha respost, amb l'acció activa però tranquil·la i l'acte simbòlic en forma de vot els atacs bel·ligerants dels que alligonen sense baixar a tocar de peus a terra i parar l'orella. Escoltar, observar i empatitzar. Sento (de sentiment) que la història farà la justícia que sol lliurar-se amb les causes justes. Com la que va fer fondre el mur fa 25 anys.